

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Ramblá del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPAÑA** 8 rals, **Cuba y Puerto-Rico**, 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

DESPRÉS DE LA VICTORIA.

EM guanyat! Aquestes dugas paraulas ho diuen tot. Hém guanyat a Madrid, a Barcelona, a Saragossa, a Girona, a Huesca, a Valencia, a Lleida, a Teruel, a Palma de Mallorca, a Reus, a Tortosa, a Valladolid, a Huelva, a Linares, a Ciudad-Real, a Barbastro, a Oviedo, a la Corunya, a Avila, a Castelló de la Plana, a Calatayud, a Santander, a Salamanca, a Segovia, a Badajoz, a Mérida, al Ferrol, a Orense, a Pontevedra... y a qué seguir aquesta enumeració de poblacions en que 'ls partits liberals y democràtics s' alsan coronats pels llozers de la victòria?

Castelar, l' eminent orador y l' profeta inspirat de la democràcia, va dirho 'l dia que va deixar caure per primera vegada la fecunda llavor de la unió.

—Si 's fa l' unió de tots los partits liberals, los conservadors quedarán arrollats en vintiquatre horas.

Tal dit tal fet. A la unió casi improvisada, ha succehit la victòria més inmensa que registran los anys electorals de Espanya.

Perque may s' havia hagut de lluytar entre mitj de tants inconvenients.

Teniam en contra 'l cens restringit qu' exclou del sufragi al major número dels ciutadans, partidaris de la democràcia. Sobre ser restringit aquest cens estava amanyat y falsificat. Y sobre estar amanyat y falsificat s' encarregá de dirigir las eleccions un ministre que déu precisament la fama que disfrutá y la posició que gosa a la gran barra que ha tingut sempre per mistificar todas las eleccions.

Hi havia en contra nostra, déu anys de restauració, que significan deu anys d' enervament del cos electoral, la desconfiansa legitima dels electors erigida en sistema: la apatia y fins per qué no dirho? fins cert fàstich, que 'ns allunyava de las urnas, aburrits de servir de comparsas a la gent que mana.

Y ab tot aixó, ha bastat un acte y un crit de unió perque 'l poble 's despertés, s' unís y triufés.

No d' altra manera aquell poble envilit y esclavizat de Carlos IV, va alsarse en un moment com un sol home per resistir la traidora invasió francesa y derrotar al invencible Napoleón, convertintse d' esclau en héroe.

Mil voltas benehit lo poble que guarda encare la savia del heroisme! Ahir abatut, avuy victoriós; ahir befat y escarnit, avuy llasant a la cara dels que l' insultavan los llozers de la victòria; ahir impossibilitat de fer us de una llei mermada y obstruïda, avuy demostrant que quan hi ha esperit, basta una escletxa per atravesar per tot arréu y deixar los obstacles endarrera....

¡Victorial Hem guanyat la batalla... L' Alcolea electoral es per nosaltres.

Y are que coneixém lo remey, tontos é insensats seriam, si en lo successiu renunciavam a empearlo.

Si 'ns limitavam únicament a dur uns quants homes dels nostres al municipi, fariam per cert mal us de una victòria tant inmensa.

Per més que molt s' haurá guanyat si aquestos homes emplean com deuen la posició que 'ls donará 'l seu càrrech en depurar las llistas electorals, regoneixent lo dret de emitir lo vot a tots los que, segons la llei lo tenen, ab lo qual las eleccions successivas recobrarán lo prestigi que havian perdut fins are, y serán font de dret y núcleo de forsa legal, tal com succeheix en tots los pobles civilisats; per més que aixó dega ferse y 's fassa sense vacilacions y ab tota activitat, no n' hi ha prou encare.

Es precis anar aixamplant l' esfera d' acció dels partits democràtics; ajudar a quells partits mal sigan monàrquichs que augmentin los drets dels ciutadans y garanteixin lo seu exercici; que trenquin las cadenas qu' esclavisan a la premsa; que fassan desapareixe las trabas que impossibilitan lo dret de reunió y 'l d' associació; qu' extenguin lo sufragi fins a universalisar-lo, y que 'ns dongan ab las armas legals, la garantia de que podrém usarlas y de que las victorias que obtinguém ab ellas, serán reconegudas.

—¿Qué més necessita la democràcia?

L' exercici constant de la llei nos portará a la victòria pel camí si volen més llarch, pero més segur, perque mentres avansarém cap al ideal que 'ns guia, apendrem a usar de la llei, a ferho tot ab ella, a no separarnos d' ella, a respectarla y ferla respectar quan arriba 'l dia en que s' alsí sobre tot, lo poder del poble.

¡Quin camp més inmens no 's presenta a la sana activitat de la democràcia regenerada! Y cap més ocasió com l' actual! La lluyta contra 'l despotisme conservador nos ha unit: la victòria 'ns lliga y 'ns obliga. Es més, infinitament més lo que 'ns acosta que lo que 'ns separa y lo que 'ns acosta es més immediat que no lo que 'ns allunya.

Determinar si la democràcia demá que s' estableixi ha de anar més ó menos lluny y si s' ha de organitzar més ó menos federalment, es discutir qué n' hem de fer de la pell de l' ós avants de cassarlo. Lo que importa avants que tot es cassar l' ós. Y com que per cassarlo 's necessitan armas, conquistém las. Tal vegada durant la cassera, las mateixas necessitats y fatigas y 'ls mateixos perills que correrém tots junts acabarán per ajermanarnos, y quan s' hagi lograt l' objecte que 'ns proposém estarem tots d' acort.

Aixis donchs avant y fora. Qu' 's repeteixi ab freqüencia l' espectacle consolador que va donar la democràcia a Barcelona, 'l dijous de la senmana passada reunintse sense distincions, sota la cúpula del Circo equestre. Que l' abrés que van ferse en Salmeron y en Castelar al visitar aquest lo cassino progressista democràtic, no s' interrompi may més. Que l' acte de 'n Pi y Margall, presentantse al costat de 'n Martos, en lo teatro de Madrid per recomenar la coalició, siga 'l prólech de la desaparició de todas las asperesas...

Perque la democràcia siga prompte la forsa més considerable de la nació espanyola, no 's necessita sinó una cosa: que tinga enteniment.

P. K.

MAIG.

ET aquí lo que 'ns aconsola: los perfums de las flors y las cansons dels aucells.

Contra aixó si que no hi valen Cánovas ni camándulas: ja poden fer trampas electorals, ja poden denunciar periódichs, ja poden descubrir conspiracions trrremendas; lo mes de maig se 'n riu de tot y quan arriba l' hora, desplega las sévas guerrillas, y trayent lo capet coronat de rosas exclama ab tota familiaritat:

—¡Buenas!

¡Quin mes més campetxanol!

No es qu' ell m' ho hagi dit; pero se 'm figura que ha ser liberal; més que liberal, demócrata.

O sino, reparin. Mentres ell governa no hi trabas ni limitacions de cap classe; tothom fa lo que li acomoda, sense perjudicar a ningú.

L' alba sonriu,
canta lo gall,
fresca rosada
ruixa la vall....

En una paraula, la igualtat davant de la llei, llibertat de manifestació, abundancia y baratura.

Aixó es democràcia pura y veritable.

Si 'l mes de maig fós carlista, verbi gracia, succehiria tot al revés.

L' alba faria ganyotas de las més lletjas.

Lo gall renegaria y diria malas paraulas.

Y la rosada en lloch de ser fresca seria calenta, y aixis com ara ruixa la vall, ruixaria 'ls nostres clatells sense consideracions de cap mena.

Y encara ¡quí sab! Potser hasta tiraria tiros.

Si ab aixó no quedan convenuts, puch donarlos més arguments.

Al mes de maig li passa lo mateix que al partit liberal: tots los reaccionaris explotan sa bona fé y sa naturalesa expansiva.

Produheix flors, sense ferne pagar un xavo; y 'ls negociants las hi prenen pera vendresselas a la Rambla a tant lo manat.

Combina uns quadros magnífichs plens de color, de llum y de vida, perque alegrin la vista dels patriotas pobres, y quatre pintors famelichs van y 'ls copian, y 'ls portan a ca 'n Parés demanantne un ull de la cara.

Cubreix los prats d' herba verdosa,
pura y fina com la seda,
hont la rosada 's refreda,
a fi de que quan un va a fora pugui revolcarse y fer tamborellas artísticas, y 'ls pelegrins d' *ambos sexes* ja comensan a sortir al camp realisant sas acostuma-

das romerías. Ells prou s' excusan dihent que si fan pelegrinacions es perque 'l temps convida; pero á mi no me la pegan: lo que convida es l' herba.

Per xó surten pèls camps, per xó: per atiparse de ferratje gratis. ¡Vaya uns *pácarus!*

Endemés, si; com lo maig no hi ha un altre mes en tot l' any.

Suprimeixin aquest mes, y pertubarán l' ordre del univers, la pau de las familias y la festa dels Jochs florals.

Desde luego resultaria que l' any no més tindria onze mesos. ¡Eh! ¡quin daltabaix! ¡Vés, ab onze mesos, com ho faria 'l govern pera cobrar quatre trimestres de contribució!

Després nos trobariam ab que las *hicas* de Maria de las diverses parroquias no podrian celebrar l' encantadora y recreativa saragata del *mes de las flors*, y las floristas se donarian al dimoni y 'ls cerers als diables.

Després... en fi; serian tant y tant gravissimas las conseqüencias d' aquesta supressió, que pensarho solzament ja fa horroritzar.

Horritzémnos, pues, y seguim endavant.

Llevarse demati es bonich, cómodo é higiénich tot l' any; pero may tant com aquest mes.

Un hom surt de casa tranquilament, pregunta al municipal de punt si 'l govern ha caygut durant la nit passada, y tris, tras, se 'n va al passeig de Gracia, al moll, al Parque, á contemplar lo trench del alba, lo sublim moment tant cantat pels poetas que 's llevant á tres quarts de quinze.

Poch á poch van obrintse las cortinas del horizont, l' espay pren un color de taronja confitada, y desseguida ¡plaf! apunta 'l primer cop d' ull del sol, *del sol que ilumina las flores de mayo.*

¡Vaja, la veritat! ¡pot demanarse un espectacle més bonich y més barato?

¡Vés, quan un se mira allò, si anirà á pensar que no t' feyna, que déu dos mesos de lloguer y que li falta un traje d' estiu!

¡Es clar que no!

Per xó, no 's figurin: tot t' 'ls seus inconvenients. Jo ja ho veig; es impossible demanar una perfecció absoluta.

L' altre dia vaig llegir en un diari de Madrit, que 'n Cánovas t' tota la cara plena de grans.

¿Veuen? Es lo que acostuma á succehir en lo mes de maig á totas las criaturas.

FANTÁSTICH.

Los que dihen que 'l poble espanyol no está preparat per viure la vida de la llibertat, que contemplan l' espectacle de las últimas elecciones.

Los únichs que no están á prou altura per governarlo, son los que pasan la vida motejantlo y escarnintlo; son los que li negan l' aptitud per millor tiranizarlo. Conservadors ja ho veyeu, aquí hi esteu de massa.

En Sagasta á n' en Romero Robledo:

«Tinga sapigut y entés que si la coalició es un mal qui l' ha portat es vosté. De manera que de *tot lo que succeheixi* 'l responsable será vosté.»

De tot lo que succeheixi... ¡Y son tantas las cosas que poden succehir!

Ab la coalició ha votat tot lo país.

Ab lo govern no han votat més que 'ls empleats, y encare molts d' ells per forsa.

Ab la coalició han votat los que pagan; ab lo govern han votat los que cobran.

Los vots de la coalició s' han guanyat parlant, fent discursos, convencent.

Los vots del govern s' han conseguit renyant, importantse, amenassant als pobres empleats ab la cesantia, y aixís y tot la victoria ha sigut per nosaltres.

En la major part de Catalunya, en totas las poblacions ahont quedava encare un resto de vida pública, ha triunfat la coalició liberal per gran majoria de vots.

No doném la llista dels pobles ahont la victoria es nostra, perque necessitariam molt més espay del de que disposém.

Succeheix ab los partits politichs, lo que ab lo cos *humá*: quan lo cap está sá, está sá tot lo cos.

Y no pot negarse que 'ls jefes dels partits liberals al últim han fet una cosa ben feta.

Un concell á tots los nostres lectors. Ja que s' acostan moments solemnes per la llibertat de la patria, convé que tots los homes que per la seva sort s' interessin, s' organisin. Constituhéixin-e, donchs, comités en tots los pobles, y viscan tots los liberals en bona armonia.

Aixís com los aucells per volar necessitan duas alas, los partits liberals per triunfar necessitan dos elements: l' unió y l' organisació.

¿Qué dihen? ¿que cómo está la *Filomena* del nostre company C. Gumá? Bona y rebona; tant es aixís que la senmana que vè sortirà al carrer, si no hi ha cap entrabanch.

Podém dir més: podém adelantar que *Filomena*, *viatje instructiu al interior de una dona*, no desdiu gens de *La dona nua* del mateix autor, y que sens dupte obtindrà 'l mateix éxit que mereix per sa intenció y originalitat.

Diálech:

—¿Qué me 'n diu D. Joaquim del resultat de las elecciones? ¿Qué tal los del seu partit?

—¿Los del meu partit? No sé de qui 'm parla.

—Ay, ay, ¿qué no es del Circol conservador vosté?

—Fuji de aquí, home, fuji d' aquí.... Ahí mateix me vaig donar de baixa.... No 'm faig ab semblant gent. A casa.... á casa.

Y are tingan en compte que com D. Joaquim n' hi han molts que fins se donan vergonya de dirse conservadors.

Desd' are ja no conservarán més que una cosa: 'l recort de la gran pallissa que van rebre 'ls primers dias de maig del any 1885.

S' havia dit qu' en Romero Robledo dimitiria, perque era natural y lógich que dimitis, després de haver rebut la gran tunda del sigle.

Y no obstant, lo dia últim de las elecciones va enviar un telégrama á tots los gobernadors de provincia, ab encárrech de que aquets lo fessen públich, dihent: que ni dimitia, ni havia pensat dimitir, ni hi havia motiu per presentar la dimissió.

No, verdaderament: ni davant del país en massa que 's pronuncia en contra del govern, hi ha motiu per alsarse de taula.

Després de tot, lo millor es que no dimiteixi.

No 'n tenim prou ab la victoria electoral; n' hem de alcansar un' altra.

Tot anirà venint.

Castelar va ser rebut en lo circol democrátich progressista entre entusiastas aplausos.

En son admirable discurs, va dir ab tota franquesa quinas eran las sevas opinions y perque las professava, y 'ls partidaris de 'n Zorrilla van aplaudirlo ab entusiasme.

Ells son partidaris de un cami de foch; en Castelar es partidari de un cami de llum... ¿Es tant gran la diferencia entre la llum y 'l foch, si 'l cami conduheix al mateix terme?

L' unió acaba de donarnos un exemple de la seva virtut.

No 'l deixém perdre.

De primer, avant ab en Castelar. Y després si s' han de vence las últimas resistencias, avant ab en Zorrilla. Y en Pi y Margall, al costat de l' un y del altre.

Aixís demostrarem que tenim medis per tot.

La reunió republicana del Circo Equèstre va ser un acte imponent. Desde 'l primer periodo de la gloriosa revolució de Setembre, no s' havia vist una massa tant compacta de republicans, y una actitud tant exemplar.

No va haverhi la més petita perturbació.

Es á dir, si: 'ls únichs que van perturbar aquella reunió modelo, van ser los encarregats de mantenir l' ordre; 'ls delegats de policia.

Jo havia vist costellas á la brasa, pebrots á la brasa, arengadas á la brasa. Lo que 'm faltava veure eran polissons á la brasa.

Y aquella nit hi estavan. Jo no sé si entenian lo que deyan los oradors: ho dupto, perque l' inteligencia de un polisson calsa molt pochs punts; pero cada vegada que 'l públich saludava ab aplausos los párrafos dels discursos, aquells polissons se neguitejavan, se rebullian, tenian extremituts de nervis, com si pensessin: —Si aquests triunfan, perdrém lo pá.

Y com que 'ls aplausos anavan creixent, anava creixent també l' angunia dels guindillas, fins que al moment en que un dels oradors anava á parlar del Africa, ells calculant, sens dupte, que alló anava per ells, van suspendre la reunió perque va donarlos la real gana.

Ab lo qual quedá demostrat, qu' hem de treballar

sense descans, fins á tornar al dret de reunió l' amplitut que té en tots los pobles civilisats, fent impossible que puga vulnerarlo, qualsevol polisson angunió y poca solta.

A Olot s' han fet las elecciones de una manera escandalosissima. No contents los ministerials aliats ab los carcundas de cometre tota mena de coaccions, quant ha vingut l' hora de votar, sellavan las cédulas ab un sello de l' época dels carlins que deya: *Junta de bloques, Olot.*

Unicament en temps de 'n Cánovas son permesos aquets insults als elements liberals de un poble. Los carlins mateixos que bloquejavan aquella vila, avuy bloquejan impunement las urnas!

¿Y encare volen que no 'ns coaliguen?

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Farena (partit judicial de Montblanch), feya de mestre al poble, dihent als seus deixebles que més los aprofitaria saber de doctrina que de tot lo demés. Sens dupte ab aquesta idea, 'ls ha despedit á tots. Item més: fa pochs dias que va negarse á sagramentar á una vella que 's trobava á prop de una hora de distancia del poble. Inútil dir que la vella era pobre y no hi havia res per pelar. Aquí tenen un rector que podrá ensenyar la doctrina cristiana; pero que no la practica.

La majordona de un capellá de Valls s' ha envenenat ab sal fumant. ¡Quins exemples! A no ser que 'l móvil del suicidi haja sigut la abnegació.... ¡Quí sab!... «Si 'm mato, m' haurán d' enterrar, y sempre es doná feyna als capellans... ¡sacrifiquemnos!»

Los neos de Granollers han fet un teatro, haventhi donat una funció á 2 rals l' entrada. ¡Y després dirán que 'l teatro es un foco de inmoralitat! ¡Farsants!

Un miracle. La senmana passada van desaparèixe de dintre de la iglesia del poble de Ullá, prop de Torroella de Montgrí, totas las joyas per valor de 1,500 duros. Lo miraculós del cas es que no va haverhi fractura ni en las portas d' entrada, ni en las de la sagristia. ¿Quí ha sigut lo lladre? Aixó es lo que 's pregunta tothom. Tal vegada las *civecas*... tal vegada algun sant las ha fet fondre, perque fós l' iglesia qui comensés á donar l' exemple de pobresa.

PROP D' UN BRESSOL.

Dorm, ninet, que 'l dormir dona vida; dorm, dorm forsa que així 't farás gran: quan demá al matinet te despertis, ja t' haurás allargat de mitj pam.

Poch-á-poch, passant dias y mesos, ja tindrás bigotet sota 'l nas, y 't veurás convertit en un home, en un home aixeri, fort y brau.

¡Ah! ¡Si t'ú, pobre nen, sapiguessis las tragédias que tens de passar, desde avuy fins al dia que 't moris...! Si no dorms, t' ho diré tot cantant.

Dins pochs anys t' enviarém á un estudi, perque t'astis lo pá intelectual; no més hi ha que 'ls que 's cuydin de d'artel, allavoras serán capellans.

Si es aixís, ja veurás com ta clepsa s' omplirà d' embolichs y ensenalls, y de ciencia passada per aygua, qu' entonteix al entrar dins del cap.

Per rahons te darán sempre absurdos, en cada ull t' hi farán un embé, y per fi, quan ja deixis las aulas, ¡pobre nen! ¡quin anyell que serás!

Endavant; ja 't creurás qu' ets un home: plé d' afany pretendrás treballar; pero un dia, quan menos ho pensis, lo govern te dirá:—'T faig soldat.—

Allavoras si tens tres cents duros, del servey militar t'ugirás; mes si 't faltan, tindrás d' ajupirte á donar per la patria ta sanch.

¡Quin honor ser soldat de la Espanya! ¡quina ditxa portar l' arma al bras, y sentir los tambors y cornetas y empaytá 'ls enemichs de la pau!

Vindrà un dia en que, libre com l' ayre, podrás ja consagrar-te al treball, practicant ton ofici ó carrera, per guanyá honradament lo teu pá.

Més, per altas rahons de política, la gent d' ordre que guia l' Estat, logrará que á t'ú 't falti la feyna, fent tractats ab certs pobles extranyes.

L' extranjer omplirà ab sos productos la nació que t'ú haurás defensat, y veurás rovelladas tas eynas y tindrás de deixarte explotat.

A pesar dels pesars, tant si ploras com si rius, lo govern paternal, cada cop que fineixi un trimestre, t' enviará qui te 'l fassa pagar.

Res vol dir que de sal t'ú no 'n gastis, pagarás un impost per la sal; no 't valdrá que ta industria no dongui, pagarás lo subsidi industrial.

Tú serás allavors la taronja: lo govern te pendrà entre sas mans,

y expremte, farà que t' escolis
fins que 'l such tot se t' haji acabat.

Los debers te 'ls tindran á la vista,
sens deixartels ni un punt olvidar;
pero 'ls drets te 'ls pendran sense escrúpuls
ni escoltar tas protestas y planys.
Tindrás vot y veurás com te 'l negan;
tindrás véu y 't farán dur bossal;
sortirás elegit, per miracle,
y 'l govern ta elecció anulará.
La gran lley del embut será l' única
que t' apliquin los homes d' Estat,
y per tot no tindrás altre medi
que fer mutis, pagá y baixá 'l cap.

¡Pobre nen! ¡quina sórt més bonica
se t' espera per quan serás gran,
governat per aquesta gent d' ordre
que 'ns fa perdre la calma y la sanch!
¡T' ha espantat ma cansó? ¡Pobret ángel!
Lo que hi dit, en rigor no es vritat:
dorm, nen, dorm; qu' es precis tení en compte
que després del avuy ve 'l demá.
Tanca 'ls ulls; no t' espantis ni ploris:
dorm tranquil, que quan tú serás gran,
la gent d' ordre que avuy nos governa
ja qui sab hont dimontri será.

C. GUMÁ.

DEYA un conservador ab la cara plena
de tristesa:
Quan veig que per Madrit surten
en Castelar, en Pi y Margall, en
Moret, en Becerra, en Martos, en
Sagasta, en Vega de Armijo ¿may
dirian qué 'm sembla?

—¿Que li sembla?
—Que ls madrilenys en lloch de elegir un ajunta-
ment, elegeixen un govern provisional.

Diu un telégrama:
«Es probable que demá 's concedeixi per la majoria
del Congrés un vot de confiança á n' en Romero Ro-
bledo.»

¡Bé per la majoria conservadora! No faria més un
fill per un pare.
Pero que s' esperin, que no tardarém á demostrar á
la taifa conservadora, que dels pecats dels pares los
fills ne van geperuts.

Un principi de Jret enunciat y sostingut en plé Con-
grés per en Romero Robledo.
«Ningú pot ser jutje en causa propia, millor que un
mateix.»
«Está bé, donchs després de la pallissa que ha rebut
siga jutje de vosté mateix, y condémnis á enfonzarse
un kilómetro sota-terra.»

Ab la major frescura vá desmentir en Romero Ro-
bledo que las llistas electorals de Madrit, tinguessen
raspaduras.
Podia explicar lo fet de una manera: podia dir: com
que nosaltres hem hagut de remenar las llistas y tenim
las unglas tant llargas, lo que vostés se figuran que
son raspaduras no ho son.
Son ungladas.

A Barcelona la candidatura conservadora 's compo-
nia de personas insignificants; pero al menos los pochos
que han lograt salvarse, son los que valen.
Figúrinse: ¡en Foutrodonal ¡en Soler y Catalá! ¡en
Pellfort! ¡en Batlloril
Lo bó y millor del partit.
Ja ho diuhen los castellans: «A perro flaco todo son
pulgas.»

A Madrit s' ha guanyat tot menos lo districte de
Palacio.
Un liberal preguntava á un demócrata, com anava
l' elecció.
Y 'l demócrata va respondre:
—Todo ganado; Palacio perdido.

Entre dos municipals.
—Sanchez ¿qué no has ido á votar esta vegada?
—No chico, á los *coletaris* hay muchos liberals que
abren *uns ulls* como unas *taronvas*.
—Pues mira; yo *m' alegro* mucho de eso..... porque
esta *vegada* á lo menos lo hemos tenido bien *descansat*.

Com qu' en Cánovas, segons diuhen, está á punt de
casarse, 'l pais ha aprofitat las últimas eleccions per
ferli un regalo.
L' hi ha regalat un canonet de llauna.

Podrá utilizarlo per posarhi la partida de casament y
la llicencia absoluta.
Perque d' aquesta no se 'n escapa.

L' única regió d' Espanya ahont la coalició electoral
ha sigut impotent per vence 'ls abusos del poder es,
segons sembla, Andalucía.

A Málaga, á Granada, á Cádiz, á Sevilla, á Alme-
ria... á tot arréu menos á Huelva, la coalició s' ha
vista obligada á retreure's davant de las trampas y
coaccions dels ministerials.

A Andalucía, va ser ahont van sostenirse més temps
los moros que havian conquistat l' Espanya.
Es, donchs, molt natural, que siga també allá ahont
s' han sostingut més temps los conservadors.

Ells no son moros; pero s' ho deixan dir si 'ls atipan.

Deya en Cánovas en plé Congrés que la coalició li-
beral era una *conjuració contra las instituciones*.
Es així que ha triunfat la coalició liberal, ergo....
Ergo.... Jo no sè prou de lógica. Tregui la conse-
qüencia Sr. Cánovas. Tréguila vosté mateix.

Tots los empleats de palacio han votat contra la
coalició.
Es natural: cada hú ab los seus.

En Montero Rios es l' únich candidat de la coalició
que ha sortit derrotat á Madrit.

L' han derrotat los *alabarderos*.
Al teatro 'ls *alabarderos* moltes vegadas quan se
proposan salvar un' obra, es quan la tiran á terra.

No dirán que 'l govern no siga generós. Ultimament
ha concedit grans créus de Carlos III y de Isabel la
Católica, als diputats conservadors Srs. Durán y Bas y
Planas, defensors de la industria nacional contra 'l
modus vivendi ab Inglaterra.

Quan se discutia aquest punt, va insultarlos: avuy
que 'l *modus vivendi* es un fet los condecora.

Sembla talment que 's diga: «Préneu aquestas grans
créus y per si no las volguesseu, portéulas á la sepul-
tura de l' industria.»

Als empleats de Madrit lo govern los feya votar ab
una candidatura tant prima que las lletres se transpa-
rentavan, á fi d' enterarse de que no l' enganyavan.

¡Pobres empleats! Aquella candidatura prima era
'l simbol de lo mateix que feyan: un *mal paper*.

Ni als presidaris se 'ls exigeix lo que 'l govern ha
exigit als seus empleats.

En efecte. Entre 'ls treballs forsats no hi figura 'l de
fer traició á la conciencia.

Una frase de un torero d' hivern que vá tenir l'
atreuiment de presentarse á una plassa com á primer
espasa:

—¡Que si me fué bien allí! ¡Como en ninguna parte!
La gente no sabiendo como aplaudirme, acabó por
darme las palmas en la cara.

En efecte: quan deya aixó tenia 'l nas encare com
un pebrot escalibat.

En una taula de convidats.
—Tomás, ¿que no menja formatje?
—No, ¡Deu m' en guard!
—No l' hi agrada.

—¿Agradarme? prou. Pero hi sentit á dir que fá
tornar tonto á qui 'n menja.

—Donchs, mira, jo 'n menjo cada dia y no 'm tinch
per tonto.
—Efectes del formatje.

En una declaració de soldats, un quinto diu que tè
que alegar una excepció.

—Veyám, digui qué tè que alegar.
—Que no m' agradan ni las cuyneras, ni las minyo-
nas ni las didas. Ja veu que faria un mal paper.

Al mitj de la Rambla.
—Hola Tuyetas, fá una senyora abalantsantse á un
altra.

—¿Tuyetas jo?... Jo no 'm dich Tuyetas.
—Ay, dispensi... L' havia pres per la senyora d' en
Grau; tè la mateixa fisonomia, la mateixa estampa, no
pot semblarshi més.

—Fugi d' aquí ¿com vol vosté que 'm sembli ab ella,
si ni menos la conech de vista?

Se tracta de un metje que á pesar de ser un mal cas-
ador, cad' any surt un mes de Barcelona, ab l' excusa
de anarsen á cassar.

Y un seu client deya:
—Mirin si es estrany: lo mes que passa á fora es la
única época del any que no cassa.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Plan-to fa-da.*
 2. ANAGRAMA.—*Arca-Cara-Raca.*
 3. INTRINGULIS.—*Boca-Oca Ca-A.*
 4. CONVERSA.—*Calaf.*
 5. GEROGLIFICH.—*Com mes quintos mes quartos.*
- Han endevinat totas 5 solucions los ciutadans Mira-
nius y Mr. Palissart: n' han endevinadas 4 Jenani,
La Digas digas, Noy de la dida, Morbo Esparádich y
Cia., Un Vuyrol y J. S. y P.; n' han endevinadas 3 B.
Llorens y R. y E. Burgay; 2 J. M. Bernis, A. Boix Z-
rillista y Taronja de convent.

XARADA.

A dos hu-dos de quart-prima
hi falta lo principal
qu' es lo plano de Total,
patria de la que m' estima.
Si 'l compro, de igual manera,
si la compra no es molt cara,
compraré 'l de ahont es la mare
qu' es *Dos-invers-tres-primera*.

ROMAN CERO.

ANAGRAMA.

Hi rebut un tot, germana,
de nostra tia total
que ab molta urgencia 'm demana:
diu que 'l pare está molt mal.

BETAS Y FILS.

CONVERSA.

—Mira Lluisseta, llegeix aquesta carta de 'n Perico,
que diu que t' envia aquell regalo que t' vá prometre.
—¿Ah, la pinta?

—No 'l... No m' ho fassas repetir.

UN GUINDILLA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Lo que volém molts á Espanya.
- 5 9 1 5 2 1 7 9.—Establiment pub'lich.
- 8 9 3 2 6 6 9.—Una carrera académica.
- 9 1 7 5 9 4.—Carrer de Barcelona.
- 9 5 1 7 6.—Una part del any.
- 5 9 4 6.—Un moble doméstich.
- 3 9 4.—Nom de home.
- 4 7.—Un arbre.
- 8.—Una lletra.

TRES GEPERUTS.

GEROGLÍFICH.

×
MON y OLI

D.

I

SANCH Y FETJE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

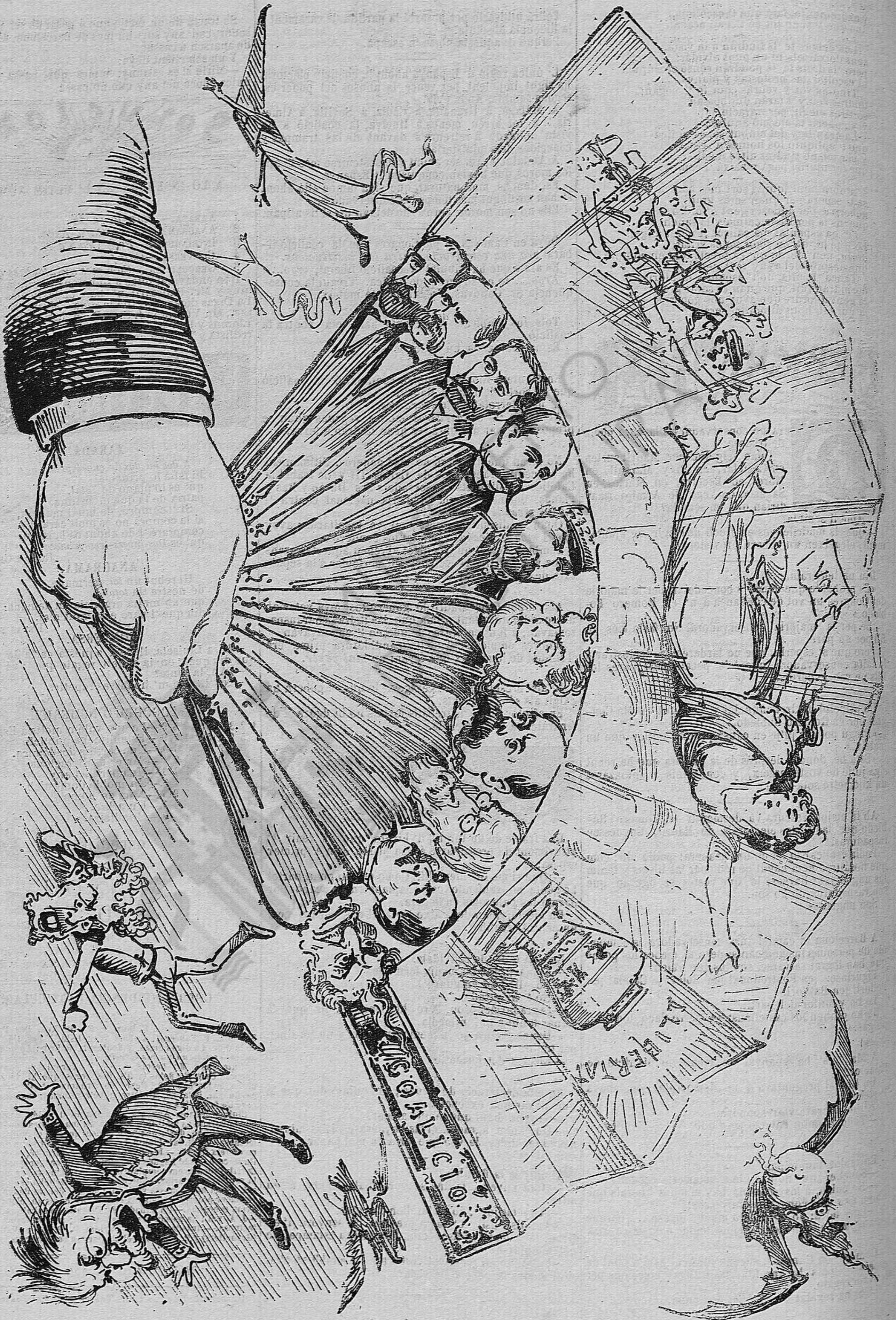
Ciutadans Sargento, E. Burgay, R. Un Rus, Dos Francisquets,
Salvio J., P. Fabregat, A. Boix Zorrillista, J. Per, Un Vuyrol, Noy
de la dida, La digas digas, y Venturera de Reus: *Lo que 'ns envian
aquest' senmana no 'ns serveix.*

Ciutadans J Mª Bernis, J. S. y P. Taronja de convent, Morbo
Esparádich y E., Betas y fils, Dos cegos que hi veuhen, J. Per-
pinva, B. Llorens y R., Pepet orgas: L' articlet es inferior al pas-
sat, y una mica massa vert.—Un amant del verdader progrés: Lo
verdader progrés consisteix en dir las cosas ab claretat y ab una
firma coneguda.—Un Sabadallés: De salts de caball no n' insertém.

—J. A. y R.: La poesia té un pensament; pero la forma es molt de-
fectuosa.—Ciutadans J. V. Farina, P. P. y P.: (Valls), Barrina,
(Granollers) y P. Ll. (Torroella): Quedan complascuts.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

De aquest vano à las batidas,
si la oposició s' hi engresca,
hi han d' haver moltes caygudas
y hém de tenir molta fresca.